

Rozdział 8.

Ustalanie prawa do świadczeń pieniężnych.

§ 41. 1. Za datę zgłoszenia wniosku o świadczenie pieniężne przyjmuje się datę wpływu wniosku do cechu.

2. W terminie 1 miesiąca od daty wpływu wniosku do cechu wniosek powinien być przesłany do oddziału Zakładu.

§ 42. W razie zgłoszenia wniosku o świadczenia pieniężne uzależnione od inwalidztwa oddział Zakładu kieruje zgłaszającego wniosek na badanie przez obwodową komisję lekarską do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, po udowodnieniu przez zgłaszającego wniosek wszystkich okoliczności niezbędnych do ustalenia prawa do świadczeń.

§ 43. Wpłacenie przez rzemieślnika zalegającego z opłatą składek za okres 6 lub więcej miesięcy (art. 33 ust. 1 ustawy) kwoty składek zmniejszającej zaległość do okresu krótszego niż 6 miesięcy uzasadnia przyznanie przez oddział Zakładu renty starczej lub inwalidzkiej od daty wpłacenia tej kwoty.

§ 44. Oddział Zakładu wydaje decyzję w sprawach świadczeń w ciągu 14 dni od daty wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

§ 45. 1. Decyzja powinna zawierać wskazanie rodzaju świadczenia, którego dotyczy, powołanie przepisów prawnych, na których jest oparta, oraz pouczenie o środkach odwoławczych.

2. Decyzja przyznająca świadczenia powinna oprócz danych zawartych w ust. 1 określać wysokość świadczeń, sposób ich obliczania, datę rozpoczęcia wypłaty i termin płatności renty oraz pouczenie, o jakich okolicznościach rentista obowiązany jest zawiadomić oddział Zakładu.

3. Decyzja odmowna powinna oprócz danych wymienionych w ust. 1 zawierać faktyczne i prawne uzasadnienie odmowy.

§ 46. Oddziały Zakładu właściwe do wypłaty świadczeń obowiązane są kontrolować okoliczności mające wpływ na prawo do renty oraz na zawieszenie prawa do renty.

Rozdział 9.

Przepisy końcowe.

§ 47. 1. Rzemieślnik wykonujący samoistnie rzemiosło w dniu 1 lipca 1965 r. obowiązany jest w ciągu miesiąca lipca 1965 r. zgłosić do ubezpieczenia siebie oraz osobę współpracującą z rzemieślnikiem.

2. Zaświadczenie, o którym mowa w § 3 ust. 1, rzemieślnik obowiązany jest złożyć razem ze zgłoszeniem, nie później jednak niż do dnia 31 sierpnia 1965 r.

§ 48. 1. Przez zasiłki stałe w rozumieniu art. 41 ustawy należy rozumieć świadczenia przyznane na podstawie §§ 9, 10 i 11 Regulaminu akcji socjalnej rzemiosła.

2. Rzemieślników pobierających zasiłki (ust. 1) i osiągających dochody z tytułu wykonywania rzemiosła nie powodujące zawieszenia prawa do renty w całości lub w połowie traktuje się w zakresie świadczeń rentowych (art. 41 ustawy) jak rzemieślników, którzy zaprzestali wykonywać rzemiosło.

§ 49. Przyznanie wyjątkowo renty osobom, które nie odpowiadają warunkom wymaganym w myśl ustawy do uzyskania renty, może nastąpić na podstawie wniosku Związku Izb Rzemieślniczych.

§ 50. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu mają odpowiednio zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 listopada 1959 r. w sprawie postępowania przy ustalaniu prawa do świadczeń i zasad wypłaty świadczeń przewidzianych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 65, poz. 393).

§ 51. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1965 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

182

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 1 czerwca 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 i z 1961 r. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 33 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości z dnia 1 marca 1960 r. w sprawie nauki zawodu w rzemieślniczych zakładach pracy (Dz. U. z 1960 r. Nr 16, poz. 97 i z 1962 r. Nr 67, poz. 335) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W terminie do dnia 31 grudnia 1970 r. zarząd izby rzemieślniczej może dopuścić do egzaminu czeladniczego osobę pełnoletnią, która w inny sposób niż

przewidziany przepisami rozporządzenia nabyła umiejętność wykonywania określonego rzemiosła, jeżeli osoba ta nie jest robotnikiem zatrudnionym w państwowym lub spółdzielczym zakładzie pracy w tej specjalności rzemieślniczej, w której ubiega się o dopuszczenie do egzaminu czeladniczego. Egzamin powinien objąć sprawdzenie umiejętności praktycznych i wiadomości teoretycznych, zgodnie z programem szkolenia uczniów odnośnego rzemiosła.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 28 marca 1965 r.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości:

W. Lechowicz

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.